



Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2024. gada 30. aprīlī*

Valsts pienākumu neizpilde – LESD 259. pants – Direktīva 2014/49/ES –
Noguldījumu garantiju sistēmas (NGS) – 14. panta 3. punkts – Kredītiestādes darbības daļas
pāreja no vienas dalībvalsts NGS citas dalībvalsts NGS atbildībā – Tādu iemaksu pārskaitīšana uz
uzņemošās dalībvalsts NGS, kuras 12 mēnešos pirms darbības daļas pārejas veiktas izcelsmes
valsts NGS – Pienākums – Iemaksu nepārskaitīšana – Lietderīgā iedarbība – Lojālas
sadarbības princips

Lietā C-822/21

par prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, ko atbilstoši LESD 259. pantam 2021. gada
30. decembrī cēlusi

Latvijas Republika, ko pārstāv J. Davidoviča, K. Pommere un I. Romanovska, pārstāves,

prasītāja,

kuru atbalsta:

Igaunijas Republika, ko pārstāv *M. Kriisa*, pārstāve,

Lietuvas Republika, ko pārstāv *K. Dieninis* un *V. Kazlauskaitė-Švenčionienė*, pārstāvji,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *E. Ljung Rasmussen*, *A. Nijenhuis*, *K. Simonsson* un *D. Triantafyllou*,
pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Zviedrijas Karalisti, ko pārstāv *H. Shev* un *O. Simonsson*, pārstāvji,

atbildētāja,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadžiev*], tiesneši *T. fon Danvics*
[*T. von Danwitz*], *P. Dž. Švirebs* [*P. G. Xuereb*] (referents), *A. Kumins* [*A. Kumin*] un *I. Ziemele*,

* Tiesvedības valoda – zviedru.

ģenerālvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2023. gada 7. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Prasības pieteikumā Latvijas Republika lūdz Tiesu atzīt, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.) 14. panta 3. punkta un LES 4. panta 3. punkta.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 2 Direktīvas 2014/49 3. un 37. apsvērumus ir formulēti šādi:

“(3) Šī direktīva ir būtisks instruments iekšējā tirgus izveidei kredītiestāžu jomā gan attiecībā uz tiesībām veikt uzņēmējdarbību, gan attiecībā uz finanšu pakalpojumu sniegšanas brīvību, vienlaikus uzlabojot banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju aizsardzību. Ņemot vērā kredītiestādes maksātnespējas izmaksas ekonomikai kopumā un tā nelabvēlīgo ietekmi uz finanšu stabilitāti un noguldītāju uzticību, ir vēlams ne tikai paredzēt atmaksāšanu noguldītājiem, bet arī nodrošināt dalībvalstīm pietiekamu elastību, lai [noguldījumu garantiju sistēmas (NGS)] varētu veikt pasākumus nolūkā samazināt turpmāku prasījumu pret NGS izvirzīšanas iespējamību. Minētajiem pasākumiem vienmēr būtu jāatbilst valsts atbalsta noteikumiem.

[..]

(37) Noguldījumu aizsardzība ir būtiska iekšējā tirgus izveides sastāvdaļa un obligāts papildinājums kredītiestāžu uzraudzības sistēmai, pateicoties solidaritātei, ko tā rada starp visām kredītiestādēm kādā konkrētā finanšu tirgū gadījumos, kad kāda no tām bankrotē. Tāpēc dalībvalstīm būtu jāvar atļaut NGS brīvprātīgi savstarpēji aizdot naudu.”

- 3 Direktīvas 2014/49 10. panta “NGS finansēšana” 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka NGS ir ieviesti atbilstoši mehānismi, lai noteiktu to potenciālās saistības. NGS pieejamie finanšu līdzekļi ir proporcionāli minētajām saistībām.

NGS nodrošina pieejamos finanšu līdzekļus ar iemaksām, kas to dalībniekiem jāveic vismaz reizi gadā. Tas neizslēdz papildu finansējumu no citiem avotiem.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka līdz 2024. gada 3. jūlijam NGS pieejamie finanšu līdzekļi sasniedz vismaz tādu mērķapjomu, kas atbilst 0,8 % no tās dalībnieku segto noguldījumu summas.

Ja finansēšanas spējas neatbilst mērķapjomam, iemaksu veikšanu atsāk vismaz līdz tam, kamēr mērķapjoms atkal ir sasniegts.

Ja pēc tam, kad mērķapjoms ir sasniegts pirmo reizi, pieejamie finanšu līdzekļi tiek samazināti līdz mazāk nekā divām trešdaļām no mērķapjoma, regulāro iemaksu nosaka apjomā, kas dod iespēju sasniegt mērķapjomu sešos gados.

Kad tiek noteiktas gada iemaksas saistībā ar šo pantu, regulārajā iemaksā pienācīgi ņem vērā darījumdarbības cikla fāzi, kā arī ietekmi, ko procikliskas iemaksas var radīt.

Dalībvalstis var pagarināt sākotnējo laikposmu, kas minēts pirmajā daļā, uz laiku, kas nepārsniedz četrus gadus, ja NGS ir veikusi kumulētās izmaksas, kas pārsniedz 0,8 % no segtajiem noguldījumiem.”

4 Šis direktīvas 14. panta “Sadarbība Savienībā” 3. un 4. punktā ir noteikts:

“3. Ja kredītiestāde vairs nav NGS dalībniece un pievienojas citai NGS, iemaksas, kas veiktas 12 mēnešos pirms dalības pārtraukšanas, izņemot papildu iemaksas atbilstīgi 10. panta 8. punktam, pārved uz attiecīgo citu NGS. Tas neattiecas uz gadījumu, ja kredītiestāde ir izslēgta no NGS saskaņā ar 4. panta 5. punktu.

Ja dažas no kredītiestādes darbībām ir pārvestas uz citu dalībvalsti un tādējādi uz tām attiecas cita NGS, tad minētās kredītiestādes iemaksas, kas veiktas 12 mēnešos pirms pārveduma, izņemot papildu iemaksas saskaņā ar 10. panta 8. punktu, pārved uz attiecīgo citu NGS proporcionāli pārvesto segto noguldījumu summai.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka piederības dalībvalsts NGS apmainās ar uzņēmēju dalībvalstu NGS ar informāciju, kas minēta 4. panta 7. punktā vai 4. panta 8. un 10. punktā. Piemēro ierobežojumus, kas paredzēti minētajā pantā.

Ja kredītiestāde paredz pāriet no vienas NGS uz citu NGS saskaņā ar šo direktīvu, tā iesniedz paziņojumu par savu nodomu vismaz sešus mēnešus iepriekš. Minētajā laikposmā kredītiestādei vēl aizvien ir pienākums veikt iemaksas savā sākotnējā NGS saskaņā ar 10. pantu gan attiecībā uz *ex-ante*, gan *ex-post* finansējumu.”

Zviedrijas tiesības

5 *Lag om insättningsgaranti* (Noguldījumu garantiju likums; SFS, 1995, Nr. 1571) 13. pantā ir paredzēts, ka Zviedrijas noguldījumu garantiju iestāde ik gadu lemj par veicamo iemaksu apmēru un ka tās ir veicamas viena mēneša laikā pēc šā lēmuma pieņemšanas.

6 Saskaņā ar šā likuma 14. pantu, ja kāda kredītiestāde – uzņēmums kopumā vai kāda tā daļa – tiek nodota un līdz ar to pāriet citas NGS atbildībā, iemaksas, kuras šī kredītiestāde veikusi 12 mēnešos pirms šīs pārejas, tā pārskaita uz šo otru NGS.

Tiesvedības priekšvēsture

- 7 *Nordea Bank* ir Eiropas mēroga finanšu pakalpojumu koncerns; kamēr tai mītnesvieta bija Zviedrijā, tā bija Zviedrijas NGS dalībniece. Līdz 2017. gada 30. septembrim tā ar filiāļu starpniecību darbojās arī Igaunijā, Latvijā un Lietuvā.
- 8 *Nordea Bank* 2017. gada 1. oktobrī īstenoja savu šajās trijās dalībvalstīs atrodošos filiāļu nodošanu *DNB Banka AS* meitassabiedrībām, kas reģistrētas minētajās valstīs. Tajā pašā dienā šo filiāļu darbība no Zviedrijas NGS pārgāja attiecīgi Igaunijas, Latvijas un Lietuvas NGS atbildībā.
- 9 Zviedrijas noguldījumu garantiju iestāde 2017. gada 3. oktobrī nolēma nepārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, ko *Nordea Bank* bija veikusi Zviedrijas NGS par noguldījumiem saistībā ar tās filiāles darbību Latvijā (turpmāk tekstā – “Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes 2017. gada 3. oktobra lēmums”). Šajā lēmumā šī iestāde norādīja, ka 12 mēnešos pirms *Nordea Bank* filiāles darbības pārejas Latvijas NGS atbildībā, proti, laikposmā no 2016. gada 1. oktobra līdz 2017. gada 30. septembrim *Nordea Bank* nebija veikusi nekādas iemaksas Zviedrijas NGS un ka līdz ar to nav izpildīti Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā minētie iemaksu pārskaitīšanas nosacījumi.
- 10 Kā paredzēts Zviedrijas tiesību aktos, *Nordea Bank* bija viens mēnesis laika – pēc attiecīgā Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes lēmuma – veikt savu ikgadējo iemaksu. Attiecībā uz 2016. gadu šis iestādes ikgadējais lēmums tika pieņemts 2016. gada 2. septembrī, un *Nordea Bank* savu iemaksu Zviedrijas NGS veica 2016. gada 30. septembrī. Attiecībā uz 2017. gadu *Nordea Bank* savu iemaksu veica 2017. gada 13. oktobrī atbilstoši minētās iestādes ikgadējam lēmumam, kas pieņemts 2017. gada 14. septembrī. Tātad laikposmā no 2016. gada 1. oktobra līdz 2017. gada 30. septembrim, tas ir, 12 mēnešos pirms attiecīgās pārejas, Zviedrijas NGS šo iemaksu neiekasēja.
- 11 Ar lēmumiem, kas analogi šā sprieduma 9. punktā minētajam lēmumam, Zviedrijas noguldījumu garantiju iestāde nolēma arī nepārskaitīt – attiecīgi uz Igaunijas NGS un Lietuvas NGS – iemaksas, kuras *Nordea Bank* bija veikusi Zviedrijas NGS par noguldījumiem, kas saistīti ar tās filiāļu darbību Igaunijā un Lietuvā.
- 12 Latvijas Republika Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes 2017. gada 3. oktobra lēmumu Zviedrijas tiesās nepārsūdzēja.
- 13 Tomēr ar 2019. gada 27. marta vēstuli Latvijas noguldījumu garantiju iestāde aicināja Eiropas Komisiju paust nostāju par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretāciju.
- 14 Atbildē, kas sniegta 2020. gada 9. oktobra vēstulē, Komisija atzina, ka šīs tiesību normas formulējums ir nepilnīgs, proti, tajā nav paredzēti konkrēti rīcības scenāriji gadījumiem, kad vienas dalībvalsts noguldījumu garantiju iestāde ir pieņēmusi lēmumu pagarināt iemaksu veikšanas termiņu, un ka līdz ar to nav izslēgti dažādi minētās tiesību normas interpretācijas varianti.
- 15 Triju Baltijas valstu noguldījumu garantiju iestādes ar Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādi Eiropas Banku iestādē (EBI) sāka mediācijas procedūru; 2019. gadā EBI lietu slēdza, jo pušu vienošanās netika panākta.

Pirmstiesas process

- 16 Latvijas Republika 2021. gada 10. maijā, pamatojoties uz LESD 259. panta otro daļu, iesniedza Komisijai sūdzību, kurā lūdza to sniegt argumentētu atzinumu, jo, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS *Nordea Bank* Latvijas filiāles veiktās iemaksas par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas, Zviedrijas Karaliste esot pārkāpusi Savienības tiesību normas, konkrētāk, Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu.
- 17 Komisija, pamatojoties uz LESD 259. panta trešo daļu, aicināja Zviedrijas Karalisti iesniegt apsvērumus par šo sūdzību.
- 18 Zviedrijas Karaliste 2021. gada 22. jūnijā iesniedza Komisijai rakstveida apsvērumus.
- 19 Komisija 2021. gada 1. jūlijā uzklusēja Latvijas Republiku un Zviedrijas Karalisti. Zviedrijas Karaliste norādīja: ja iemaksas būtu veiktas 12 mēnešos, pirms notika šī pāreja otras NGS atbildībā, uz Latvijas NGS pārskaitāmo iemaksu summa būtu aptuveni 500 000 EUR.
- 20 Komisija 2021. gada 30. jūlijā izdeva argumentētu atzinumu, kurā tā secināja, ka, pirmkārt, Zviedrijas Karaliste ir pārkāpusi Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu kopsakarā ar šīs direktīvas 10. panta 1. punktu un, otrkārt, tā nav pārkāpusi LES 4. panta 3. punktu.

Tiesvedība Tiesā

- 21 Ar dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 30. decembrī, Latvijas Republika, pamatojoties uz LESD 259. pantu, cēla šo prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.
- 22 Prasības pieteikumā tā lūdz Tiesu:
 - atzīt, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta, jo, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, kuras *Nordea Bank* Latvijas filiāle atbilstoši šai tiesību normai bija veikusi uz Zviedrijas NGS par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas, Zviedrijas Karaliste ir rīkojusies pretrunā šīs direktīvas mērķim un nav nodrošinājusi tās normu lietderīgo iedarbību;
 - atzīt, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no LES 4. panta 3. punkta, jo, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, kuras *Nordea Bank* Latvijas filiāle atbilstoši Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktam bija veikusi uz Zviedrijas NGS par 12 mēnešiem pirms šīs filiāles darbības pārejas, Zviedrijas Karaliste ir negatīvi ietekmējusi vienotā tirgus integrāciju un tādējādi apdraudējusi Eiropas Savienības dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos, kas ir viens no pārrobežu integrācijas priekšnosacījumiem.

Gadījumam, ja Tiesa atzītu, ka Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta un LES 4. panta 3. punkta, Latvijas Republika lūdz Tiesu:

- uzdot Zviedrijas Karalistei novērst konstatēto pārkāpumu tādējādi, ka Zviedrijas NGS pilnā apmērā pārskaitītu uz Latvijas NGS iemaksas, kuras veikusi *Nordea Bank* Latvijas filiāle un kuras aprēķināmas atbilstoši Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktam par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas;

- gadījumam, ja Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts varētu tikt interpretēts šauri, iekļaut norādi par tā saderību ar šīs direktīvas mērķi un Zviedrijas NGS pienākumu pārskaitīt uz Latvijas NGS *Nordea Bank* Latvijas filiāles veiktās iemaksas; un
 - piespriet Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 23 Ar 2022. gada 19., 25. un 30. maija lēmumiem Igaunijas Republikai, Lietuvas Republikai un Komisijai tika atļauts iestāties lietā Latvijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 24 Igaunijas Republika atbalsta ar prasības pieteikumu izvirzīto pirmo, trešo un piekto prasījumu.
- 25 Lietuvas Republika atbalsta visus prasības pieteikumā minētos prasījumus.
- 26 Komisija atbalsta prasības pieteikumā ietverto pirmo prasījumu.
- 27 Zviedrijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:
- noraidīt Latvijas Republikas prasību;
 - piespriet Latvijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasību

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 28 Pirmām kārtām, Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka šī prasība kopumā ir nepieņemama. Šī dalībvalsts būtībā uzskata, ka Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretāciju nevar apšaubīt saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, kura celta uz LESD 259. panta pamata. Pirmkārt, šajā direktīvā esot paredzēta tikai minimāla saskaņošana. Otrkārt, lai gan Zviedrijas Karaliste atzīst, ka LESD 259. pantā nav paredzēta dalībvalstī pieejamo tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšana, tomēr tā uzsver, ka Latvijas Republika Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes 2017. gada 3. oktobra lēmumu nav pārsūdzējusi nevienā Zviedrijas tiesā.
- 29 Turklāt Zviedrijas Karaliste atgādina, ka no Tiesas judikatūras izriet: prasības sakarā ar pienākumu neizpildi priekšmets ir Savienības tiesību normu pārkāpuma, ko izdarījusi dalībvalsts, konstatēšana un izbeigšana un, ja ar prasību tikai tiek lūgts interpretēt Savienības tiesību normas, tā ir nepieņemama. Latvijas Republikas celtās prasības galvenais mērķis esot Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretācijas precizēšana.
- 30 Otrām kārtām, attiecībā uz pirmo prasījumu par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta pārkāpumu Zviedrijas Karaliste norāda, ka, lai gan Komisijas rīkotajā 2021. gada 1. jūlija uzklaušanās Latvijas Republika savas prasības pieteikuma prasījumos bija atsaukusies uz Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu un šīs direktīvas 10. pantu, šī dalībvalsts nav apgalvojusi, ka Zviedrijas Karaliste nebūtu izpildījusi pēdējā minētajā tiesību normā paredzētos pienākumus. Līdz ar to Tiesa nevarot pārbaudīt, vai Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi ar šo tiesību normu uzliktos pienākumus.

- 31 Attiecībā uz otro prasījumu par LES 4. panta 3. punktā nostiprinātā lojālas sadarbības principa neievērošanu un šā prasījuma pamatojumā izvirzīto argumentāciju Zviedrijas Karaliste norāda, ka administratīvajā procesā Latvijas Republika apgalvoja, ka nav ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips, jo Somijas Republika esot situācijā, kas ir analoga Latvijas Republikas situācijai. Šī situācija esot izveidojusies tāpēc, ka 2018. gada 1. oktobrī notika *Nordea Bank* mītnesvietas pārcelšana uz Somiju un ka iemaksas, kas bija veiktas Zviedrijas NGS 12 mēnešos pirms šīs pārcelšanas, ar Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes lēmumu tika pārskaitītas uz Somijas NGS. Taču Latvijas Republikas prasības pieteikumā – šā prasījumu pamatojumā – esot apgalvots, ka Zviedrijas Karaliste, kļūdaini interpretējama Direktīvu 2014/49, nav ievērojusi lojālas sadarbības principu. Tāpēc Zviedrijas Karaliste uzskata, ka Latvijas Republika ir grozījusi savu argumentāciju – salīdzinājumā ar to, ko tā bija izklāstījusi administratīvajā procesā, – un ka līdz ar to minētais prasījums – tā, kā tas ir formulēts, – ir jānoraida kā nepieņemams.
- 32 Visbeidzot – attiecībā uz trešo prasījumu, ar kuru Latvijas Republika lūdz Tiesu uzdot Zviedrijas Karalistei veikt aplūkojamo iemaksu pārskaitīšanu uz Latvijas NGS, Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka tas ir pielīdzināms lūgumam, lai Tiesa piesprieztu Zviedrijas Karalistei samaksāt atlīdzinājumu. Tā kā šāds prasījums nevar būt prasības sakarā ar pienākumu neizpildi priekšmets, šis prasījums esot jānoraida.
- 33 Latvijas Republika atbild, ka, pirmkārt, Zviedrijas Karalistes arguments par to, ka Direktīvā 2014/49 ir paredzēta tikai minimāla saskaņošana, attiecas nevis uz lietas pieņemamību, bet gan uz lietas būtību.
- 34 Otrkārt, tā apgalvo, ka nevienā Savienības tiesību normā nav paredzēts, ka, pirms celt Tiesā prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, būtu jāizsmel dalībvalstī pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi.
- 35 Treškārt, tā norāda: tās lūgums atzīt, ka notikusi pienākumu neizpilde, ir balstīts uz to, ka pārkāpts Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts kopsakarā ar šīs direktīvas 10. panta 1. punktu, un apgalvo, ka 2021. gada 10. maija sūdzībā tā esot lūgusi Komisiju sniegt argumentētu atzinumu LESD 259. panta trešās daļas izpratnē attiecībā uz Zviedrijas NGS pienākumu atbilstoši Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktam pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, kas bija aprēķinātas un ko *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas. Tātad tā savā prasības pieteikumā strīda priekšmetu neesot nedz paplašinājusi, nedz grozījusi.
- 36 Ceturtkārt, tā apgalvo, ka ar trešo prasījumu tā lūdz Tiesu nevis piespriezt Zviedrijas Karalistei samaksāt atlīdzinājumu, bet gan uzdot tai izbeigt konstatēto pārkāpumu. Proti, Latvijas Republika uzskata, ka Zviedrijas Karalistei pārmestā pienākumu neizpilde būtu ne tikai jākonstatē, bet arī jāizbeidz. Tomēr šajā gadījumā šāda izbeigšana varot izpausties vienīgi kā atteikto iemaksu pārskaitīšana uz Latvijas NGS, un tas neesot uzskatāms par atlīdzinājumu.

Tiesas vērtējums

- 37 Pirmām kārtām, attiecībā uz to, vai šī prasība kopumā ir pieņemama, jānorāda, ka, pirmkārt, ar jautājumu par šīs direktīvas interpretāciju saistītais Zviedrijas Karalistes arguments, ka Direktīvā 2014/49 ir paredzēta tikai minimāla saskaņošana, attiecas uz prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pamatotību. Tātad minētais arguments neattiecas uz šīs prasības pieņemamību.

- 38 Otrkārt, attiecībā uz to, ka Latvijas Republika Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes 2017. gada 3. oktobra lēmumu nav pārsūdzējusi nevienā Zviedrijas tiesā, pietiek norādīt, ka prasības sakarā ar pienākumu neizpildi, kas celta uz LESD 259. panta pamata, pieņemamība nav atkarīga no tā, vai ir izsmelti dalībvalstī pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi.
- 39 Treškārt, attiecībā uz Zviedrijas Karalistes argumentu, ka šī prasība sakarā ar pienākumu neizpildi ir nepieņemama, jo tās priekšmets galvenokārt esot Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretācijas precizēšana, jāatgādina, ka ar LESD 259. pantu ieviestās procedūras nolūks ir konstatēt un izbeigt tādu dalībvalsts rīcību, ar kuru tiek pārkāptas Savienības tiesību normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 16. oktobris, Ungārija/Slovākija, C-364/10, EU:C:2012:630, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Tik tiešām, prasība, kura, pamatojoties uz šo normu, celta attiecībā uz turpmākiem un iespējamiem pārkāpumiem vai ar kuru tiek lūgta tikai Savienības tiesību normu interpretācija, ir nepieņemama (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 16. oktobris, Ungārija/Slovākija, C-364/10, EU:C:2012:630, 68. punkts).
- 41 Tomēr Latvijas Republika ar savu prasību lūdz ne tikai Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta interpretāciju. Proti, kā būtībā norādīts ģenerālvokāta secinājumā 40. punktā, tā lūdz Tiesu atzīt, ka Zviedrijas Karaliste, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, ko *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi Zviedrijas NGS par šajā tiesību normā minēto 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas, nav izpildījusi ar šo tiesību normu uzliktos pienākumus, lai tā izbeigtu šo pienākumu apgalvoto neizpildi, un tikai šajā nolūkā Latvijas Republika Tiesā apgalvoja, ka Zviedrijas NGS ir nepareizi interpretējusi šo tiesību normu.
- 42 Tātad Zviedrijas Karalistes izvirzītais trešais arguments, ar kuru tiek apgalvots, ka prasība sakarā ar pienākumu neizpildi kopumā ir nepieņemama, ir jānoraida.
- 43 Otrām kārtām, attiecībā uz Latvijas Republikas izvirzīto prasījumu vai argumentu pieņemamību ir jāatgādina: pirmkārt, par Zviedrijas Karalistes argumentu, ka Latvijas Republika nevar celt prasību sakarā ar Direktīvas 2014/49 10. pantā minēto pienākumu neizpildi, jānorāda, ka uz LESD 259. panta pamata celtas prasības robežas konkretizējas šajā pantā paredzētajā pirmstiesas procedūrā un ka prasības pamatojumam un pamatiem ir jābūt tādiem pašiem kā minētajā procedūrā izvirzītajiem, un līdz ar to iebildums, kas nav formulēts Komisijai iesniegtajā sūdzībā, tiesvedībā Tiesā ir nepieņemams (pēc analogijas skat. spriedumus, 2012. gada 10. maijs, Komisija/Nīderlande, C-368/10, EU:C:2012:284, 78. punkts, un 2018. gada 17. aprīlis, Komisija/Polija (Belovežas gārša), C-441/17, EU:C:2018:255, 65. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 44 Tomēr izklāstītais nenozīmē tik tālejošas prasības, ka jebkurā gadījumā Komisijai iesniegtajā sūdzībā izklāstīto iebildumu formulējumam būtu pilnīgi jāatbilst prasības pieteikumā izklāstītajiem prasījumiem; teiktais neierobežo to, ka nedrīkst paplašināt un grozīt šajā sūdzībā formulēto strīda priekšmetu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 17. aprīlis, Komisija/Polija (Belovežas gārša), C-441/17, EU:C:2018:255, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Šajā gadījumā – tāpat kā būtībā norādīts ģenerālvokāta secinājumā 48. punktā – jānorāda, ka Latvijas Republika Komisijā uzsāktajā administratīvajā procesā uz Direktīvas 2014/49 10. panta 1. punktu atsaucās tikai tādēļ, lai pamatotu savu interpretāciju par šīs direktīvas 14. panta 1. punktu, nolūkā pierādīt pēdējās minētās normas pārkāpumu, kā izriet no Komisijas

argumentētā atzinuma. Tāpat prasības pieteikumā prasītāja atsauca uz minētās direktīvas 10. panta 1. punktu kā uz Direktīvas 2014/49 14. panta 1. punkta konteksta elementu, kas apstiprinot tās interpretāciju par pēdējo minēto normu, kuras pārkāpumu tā lūdz Tiesu atzīt ar savu pirmo prasījumu.

- 46 Līdz ar to Latvijas Republika, prasības pieteikuma pamatojumā atsaukdams uz šīs direktīvas 10. panta 1. punktu kā apstiprinājumu savai interpretācijai par minētās direktīvas 14. panta 1. punktu, nav paplašinājusi administratīvajā procesā Komisijā formulēto strīda priekšmetu.
- 47 Otrkārt, attiecībā uz Zviedrijas Karalistes argumentu, ka otrais prasījums, kā tas formulēts prasības pieteikumā, ir jānoraida kā nepieņemams, jo Latvijas Republika prasības pieteikumā esot grozījusi šā prasījuma pamatošanai izklāstīto argumentāciju – salīdzinājumā ar to, ko tā bija apgalvojusi Komisijā –, jāatgādina, ka ar šo prasījumu Latvijas Republika būtībā apgalvo, ka Zviedrijas NGS atteikums pārskaitīt uz Latvijas NGS strīdīgās iemaksas, kuras *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi Zviedrijas NGS, ir pretrunā lojālas sadarbības principam, kā arī vienlīdzības principam, ņemot vērā, ka juridiski salīdzināmā situācijā Zviedrijas NGS iemaksas, ko tā bija saņēmusi, pārskaitīja uz Somijas NGS atbilstoši Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktam.
- 48 Tomēr 2021. gada 10. maija sūdzībā Latvijas Republika bija arī apgalvojusi, ka Zviedrijas Karaliste, atteikdamās pārskaitīt strīdīgās iemaksas, nav ievērojusi LES 4. panta 3. punktā minēto lojālas sadarbības principu un principu par vienlīdzīgu attieksmi pret dažādu dalībvalstu NGS.
- 49 Līdz ar to – pretēji tam, ko apgalvo Zviedrijas Karaliste, – Latvijas Republika prasības pieteikumā nav grozījusi šā prasījuma pamatošanai izklāstīto argumentāciju salīdzinājumā ar to, ko tā bija apgalvojusi administratīvajā procesā Komisijā.
- 50 Treškārt, attiecībā uz Zviedrijas Karalistes argumentu, ka trešais prasījums, ar kuru Tiesai tiek lūgts piespriest Zviedrijas Karalistei samaksāt atlīdzinājumu, esot nepieņemams, jānorāda, ka ar šo prasījumu Latvijas Republika būtībā lūdz Tiesu uzdot Zviedrijas Karalistei izbeigt konstatēto pārkāpumu tādējādi, ka no Zviedrijas NGS uz Latvijas NGS tiktu pārskaitīta to iemaksu kopsumma, kuras *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi Zviedrijas NGS par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā minēto 12 mēnešu posmu.
- 51 Taču no Tiesas judikatūras izriet, ka ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi var tikai lūgt Tiesu atzīt, ka ir notikusi apgalvotā pienākumu neizpilde – lai panāktu, ka tā tiek izbeigta. Saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi nevar lūgt Tiesu, piemēram, uzdot dalībvalstij veikt konkrētu rīcību, lai nodrošinātu atbilstību Savienības tiesību normām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 2. aprīlis, Komisija/Polija, Ungārija un Čehijas Republika (Starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pagaidu pārcelšanas mehānisms), C-715/17, C-718/17 un C-719/17, EU:C:2020:257, 56. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 52 Līdz ar to, tā kā ar trešo prasījumu Latvijas Republika lūdz Tiesu uzdot Zviedrijas Karalistei pārskaitīt tai strīdīgās iemaksas, šis prasījums – kā būtībā norādīts ģenerālvokāta secinājumu 42. punktā – pārsniedz to, kas var tikt prasīts saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, un tāpat tas ir jāatzīst par nepieņemamu.
- 53 Iepriekšējā punktā izdarītais konstatējums neskar no LESD 260. panta 1. punkta izrietošo dalībvalsts pienākumu veikt pasākumus, kas nepieciešami Tiesas sprieduma izpildei, ja Tiesa atzīst, ka minētā dalībvalsts nav izpildījusi kādu no Līgumos paredzētajiem pienākumiem.

- 54 Visbeidzot – attiecībā uz ceturto prasījumu – jānorāda, ka ar to Latvijas Republika lūdz Tiesu “gadījumam, ja Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts varētu tikt interpretēts šauri, [iekļaut norādi par] tā saderību ar šīs direktīvas mērķi un Zviedrijas NGS pienākumu pārskaitīt uz Latvijas NGS *Nordea Bank* Latvijas filiāles veiktās iemaksas”.
- 55 Šajā ziņā jāatgādina: tā kā prasības un tajā minēto iebildumu pieņemamības nosacījumi ir absolūti, Tiesa var tos pārbaudīt pēc savas ierosmes atbilstoši tās reglamenta 150. pantam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 29. aprīlis, Komisija/Vācija, C-160/08, EU:C:2010:230, 40. punkts).
- 56 Taču saskaņā ar šā sprieduma 51. punktā minēto judikatūru prasības pieteikuma ceturtajā prasījumā ietvertais lūgums pārsniedz to, ko var prasīt saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.
- 57 Tātad arī ceturtais prasījums ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par lietas būtību

- 58 Latvijas Republika prasības pamatojumā izvirza divus iebildumus. Ar pirmo iebildumu tā Zviedrijas Karalistei pārmet Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā paredzēto pienākumu neizpildi. Ar otro iebildumu tā Zviedrijas Karalistei pārmet LES 4. panta 3. punktā nostiprinātā lojālas sadarbības principa neievērošanu.

Par pirmo iebildumu, ka ir pārkāpts Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkts

– Lietas dalībnieku argumenti

- 59 Latvijas Republika vispirms precizē, ka tā neiebilst pret to, kā Direktīva 2014/49 transponēta Zviedrijas tiesībās, bet uzskata, ka Zviedrijas Karaliste, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, kas bija aprēķinātas un ko *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi uz Zviedrijas NGS par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas Latvijas NGS atbildībā, nav pareizi piemērojusi šīs direktīvas 14. panta 3. punktu.
- 60 Šajā ziņā Latvijas Republika, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, vispirms apgalvo, ka minētā tiesību norma nav jāinterpretē šauri, bet gan tādējādi, ka uz NGS, kurai nupat pievienojusies kāda kredītiestāde, ir jāpārskaita šīs kredītiestādes iemaksas, kas bija aprēķinātas un samaksātas par 12 mēnešu posmu pirms pārejas šīs NGS atbildībā, neatkarīgi no brīža, kad tās faktiski veiktas. Tātad izšķirošs esot apstāklis, ka iemaksas, kuras kredītiestāde veikusi tās sākotnējā NGS, bija aprēķinātas un pieprasītas par aplūkojamo laikposmu, nevis tas, kad pieprasītās iemaksas ir samaksātas vai reģistrētas šīs NGS uzskaitē.
- 61 Turpinājumā tā – personu, kas iestājušās lietā, atbalstīta – apgalvo, ka, izraudzīdamās Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta burtisku interpretāciju un atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS attiecīgās iemaksas, Zviedrijas Karaliste neesot nodrošinājusi šīs tiesību normas lietderīgo iedarbību un esot apdraudējusi šīs direktīvas mērķu sasniegšanu, proti, kā teikts tās 3. apsvērumā, veicināt brīvību veikt uzņēmējdarbību un finanšu pakalpojumu sniegšanas brīvību, kā arī banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju tiesību aizsardzību.

- 62 Turklāt Zviedrijas Karalistes izmantotā pieeja apdraudot dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos, jo tās dalībvalsts NGS, kurai plāno pievienoties citas dalībvalsts NGS dalībniece, vairs nevarētu rēķināties ar iemaksu pārskaitīšanu no šīs otras dalībvalsts NGS.
- 63 Latvijas Republika visbeidzot apgalvo, ka vispārīgs pienākums veikt ikgadējās iemaksas izriet arī no Direktīvas 2014/49 10. panta 1. punkta, kurā paredzēts, ka dalībvalsts NGS ir pienākums piesaistīt savus pieejamos finansiālos līdzekļus, izmantojot iemaksas, ko tās dalībnieki veic vismaz vienreiz gadā. Taču, kā Komisija esot norādījusi argumentētajā atzinumā, Zviedrijas Karalistes izmantotā Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta un 10. panta 1. punkta interpretācija aizskarot uzņemošās dalībvalsts NGS (turpmāk tekstā – “uzņemošā NGS”), kurai no šīs pārejas dienas ir jāuzņemas atbildība par segtajiem noguldījumiem šajā kredītiestādē, tiesības.
- 64 Igaunijas Republika vispirms precizē: lai gan no šīs direktīvas 10. panta 1. punkta izrietot, ka dalībvalstīm ir jāpierāda, cik bieži un kurā brīdī ir jāveic iemaksas, esot skaidrs, ka šo iemaksu iekasēšanai un samaksai ir jānotiek vismaz vienreiz gadā. Tātad, ja dalībvalsts nenodrošina, ka iemaksas tiek iekasētas un maksātas vismaz vienreiz gadā, tā nevarot ievērot no minētās direktīvas 14. panta 3. punkta izrietošo pienākumu nodrošināt, ka tad, ja kāda kredītiestāde izstājas no savas NGS un pievienojas citas dalībvalsts NGS, iemaksas, ko tā veikusi 12 mēnešos pirms dienas, kad beidzas tās dalība sākotnējā NGS, tiek pārskaitītas uz uzņemošo NGS.
- 65 Taču šajā gadījumā iemaksas Zviedrijas NGS esot veiktas nepareizi, jo 12 mēnešos pirms *Nordea Bank* Latvijas filiāles darbības pārejas Latvijas NGS atbildībā tajā netika veiktas nekādas iemaksas. Tātad Zviedrijas Karalistei, lai izpildītu Direktīvas 2014/49 10. panta 1. punktā un 14. panta 3. punktā paredzētos pienākumus, esot bijis jāuzskata, ka iemaksas bija veiktas šajā 12 mēnešu posmā.
- 66 Turpinājumā Igaunijas Republika apgalvo: ņemot vērā šīs direktīvas 14. panta 4. punktu, saskaņā ar kuru kredītiestāde, kas plāno – atbilstoši šai direktīvai – pāreju no vienas NGS citas NGS atbildībā, šos plānus dara zināmus vismaz sešus mēnešus iepriekš, Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādei labu laiku pirms šīs pārejas noteikti bija pieejama informācija, ka *Nordea Bank* filiāles darbība no Zviedrijas NGS pāries Latvijas NGS atbildībā. Tātad tā esot varējusi nodrošināt iemaksu iekasēšanu tādējādi, lai būtu iespējams izpildīt no Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta izrietošo pienākumu.
- 67 Igaunijas Republika visbeidzot atgādina, ka EBI 2019. gada 8. augusta atzinumā par noguldījumu atbilstību, seguma pakāpi un noguldījumu garantiju sistēmu savstarpējo sadarbību, kas pieejams šīs iestādes tīmekļvietnē, ir uzsvērusi, ka praksē problēmas rodas saistībā ar dienu, kurā kredītiestāde nolēmj veikt savu iemaksu. Tādēļ EBI šajā atzinumā esot ierosinājusi grozīt Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu – un šo priekšlikumu atbalsta arī Igaunijas Republika –, lai nodrošinātu juridisku nepārprotamību un turpmāk novērstu problēmas, kas līdzīgas šajā lietā aplūkotajām.
- 68 Komisija piebilst, ka iemaksas, kas NGS dalībniekiem ik gadu jāveic uz Direktīvas 2014/49 10. panta 1. punkta pamata, var tikt uzskatītas par pretizpildījumu par noguldījumu garantēšanu konkrētā laikposmā. Tātad Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā paredzētais pienākums pārskaitīt iemaksas gadījumā, kad kredītiestādes darbības daļa pāriet citas NGS atbildībā, esot pamatots ar šīs direktīvas 10. panta 1. punktā ietvertu pamatnoteikumu par sistēmas finansēšanu. Proti, Savienības likumdevēja nodoms esot bijis tāds, ka bankas pārstrukturēšanas gadījumā ir pastāvīgi jābūt pieejamiem naudas līdzekļiem, lai tos varētu pārskaitīt uz uzņemošo NGS un dotu tai iespēju izpildīt šajā sistēmā paredzētos pienākumus.

- 69 Turklāt Komisija uzskata, ka Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta nolūks ir kompensēt uzņemošās NGS finansiālā riska pieaugumu situācijā, kad finansiālo atbildību par daļu no kredītiestādes segtajiem noguldījumiem no vienas NGS pārņem cita, piemēram, kredītiestādes pārstrukturēšanas gadījumā. Jebkāda atšķirīga interpretācija radītu nelabvēlīgas sekas iekšējā tirgus izveidei un apdraudētu uzticēšanos NGS, kā arī sadarbību starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm.
- 70 Zviedrijas Karaliste atbild, ka, pirmkārt, Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta formulējums ir skaidrs un nepārprotams. Tajā paredzēts, ka iemaksas, kas veiktas 12 mēnešu posmā pirms pārejas uzņemošās NGS atbildībā, pārskaita uz šo NGS. Tātad šajā tiesību normā runa ir par šajā laikposmā veikto iemaksu kopsummu – neatkarīgi no tā, uz kuru laikposmu tās attiecas.
- 71 Otrkārt, arī Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta konteksts neliecina, ka būtu atbalstāma Latvijas Republikas un personu, kas iestājušās lietā, izmantotā interpretācija.
- 72 Tas, ka šīs direktīvas 10. panta 1. punktā ir noteikts, ka iemaksas ir jāveic vismaz vienreiz gadā, nenozīmējot, ka būtu uzskatāms, ka veiktā iemaksa attiecas uz konkrētu 12 mēnešu ilgu posmu. Neesot arī uzskatāms, ka Direktīvas 2014/49 10. panta 1. punktā attiecībā uz kādu 12 mēnešu posmu būtu noteikts konkrēts samaksas termiņš.
- 73 Turklāt saskaņā ar šīs direktīvas 10. panta 2. punktu dalībvalstīm līdz 2024. gada 3. jūlijam ir jānodrošina, ka konkrētai NGS pieejamie finansiālie līdzekļi sasniedz mērķapjomu – vismaz 0,8 % no tās dalībnieku segto noguldījumu kopapjoma. Tādējādi ar šo direktīvu dalībvalstīm esot piešķirta plaša rīcības brīvība noteikt iemaksu apmēru un papildus arī iespēja neiekasēt iemaksas, tiklīdz ir sasniegts šis mērķapjoms. Iespējas pārtraukt iemaksu iekasēšanu pēc mērķapjoma sasniegšanas izmantošana faktiski varētu izraisīt situācijas, kurās darbības pārejas gadījumā iemaksas nebūtu jāpārskaita. Tātad pretēji tam, ko apgalvojot Komisija, Direktīvas 2014/49 10. panta 2. punktā neesot garantēts, ka vienmēr būs pieejami naudas līdzekļi pārskaitīšanai uz uzņemošo NGS.
- 74 Treškārt, pastāvot vispārīgi un sistēmiski iemesli piemērot Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu tā, kā tas ir formulēts. Proti, šāda piemērošana radot skaidrību attiecībā uz naudas līdzekļiem, kas var tikt pārskaitīti. Turpretī interpretācija, saskaņā ar ko ir uzskatāms, ka šī tiesību norma ir piemērojama arī iemaksām, kuras 12 mēnešos pirms šīs pārejas netika veiktas, būtu pārprotama un grūti piemērojama.
- 75 Ceturtkārt, Zviedrijas Karaliste norāda, ka no šā sprieduma 67. punktā minētā EBI 2019. gada 8. augusta atzinuma izriet: iekasējot iemaksas no NGS dalībniekiem uz Direktīvas 2014/49 pamata, netiek pilnā mērā ņemta vērā atbildība, ko viena NGS var pārņemt no citas NGS. No šā atzinuma izriet arī tas, ka šīs direktīvas 14. panta 3. punktā nav paredzēts izsmelošs risinājums attiecībā uz naudas līdzekļu pārskaitīšanu un ka EBI šajā kontekstā ir ieteikusi grozīt šo tiesību normu. Tātad minētās tiesību normas nepilnības nevarot tikt novērstas ar normas spēkā esošās redakcijas interpretāciju vien.
- 76 Piektkārt, Zviedrijas Karaliste norāda: no Komisijas argumentētā atzinuma izriet, ka 2020. gada oktobrī notikušajā informācijas apmaiņā starp triju Baltijas valstu noguldījumu garantiju iestādēm un Komisiju pēdējā minētā uzsvēra, ka minētajā direktīvā attiecībā uz iemaksu pārskaitīšanu ir paredzēta tikai minimāla saskaņošana. Tātad aplūkojamā tiesību norma esot jāinterpretē, balstoties tikai uz tās formulējumu.

- 77 Sestkārt, tā apgalvo, ka – pretēji Komisijas argumentācijai – Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta burtiska interpretācija neizraisa nelabvēlīgas sekas iekšējā tirgus izveidei. Proti, iemaksas, kuras var tikt pārskaitītas uz šīs direktīvas pamata, reti esot tik lielas, lai varētu uzskatīt, ka tās ir būtiskas uzņemošās NGS spējai izpildīt savas saistības. Tātad tas, ka Zviedrijas NGS iemaksas nav pārskaitījuši uz Latvijas NGS, nevarēja izraisīt pēdējās minētās NGS iekasēto iemaksu atbilstošu palielinājumu.
- 78 Turklāt Zviedrijas Karalistes atbalstītā interpretācija nenozīmējot, ka Zviedrijas NGS tiktu radītas nepamatotas priekšrocības. Šajā ziņā tā atgādina: tā kā *Nordea Bank* darbība no Zviedrijas NGS pārgāja Somijas NGS atbildībā, iemaksas tika pārskaitītas no Zviedrijas NGS uz Somijas NGS, jo Zviedrijas NGS 12 mēnešu posmā pirms šīs pārejas bija saņēmusi iemaksas. Minētās direktīvas 14. panta 3. punkta konsekvēnta piemērošana esot radījusi atšķirīgus rezultātus tikai tāpēc, ka atšķirīgi bija faktiskie apstākļi.

– *Tiesas vērtējums*

- 79 Ar pirmo iebildumu Latvijas Republika, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, pārmet Zviedrijas Karalistei, ka tā, balstoties uz tiesību normu kļūdainu interpretāciju un piemērošanu, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, ko *Nordea Bank* bija veikusi Zviedrijas NGS par noguldījumiem saistībā ar tās Latvijas filiāles darbību 12 mēnešu posmā pirms šīs filiāles darbības pārejas Latvijas NGS atbildībā, nav izpildījusi Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā paredzētos pienākumus.
- 80 Zviedrijas Karaliste norāda, ka šis atteikums nav uzskatāms par pienākumu neizpildi, jo Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā ir teikts, ka pārskaitāmas ir iemaksas, kas veiktas 12 mēnešos pirms šīs pārejas. Taču, tā kā šajā laikposmā *Nordea Bank* nebija veikusi nekādas iemaksas saistībā ar tās Latvijas filiāles darbību, šīs tiesību normas nosacījumi – Zviedrijas Karalistes ieskatā – neesot izpildīti.
- 81 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, mērķi (spriedums, 2023. gada 21. decembris, G. K. u.c. (Eiropas prokuratūra), C-281/22, EU:C:2023:1018, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 82 Attiecībā uz Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta otrās daļas formulējumu jāatgādina, ka saskaņā ar šo daļu, ja kredītiestādes uzņēmuma daļa tiek nodota uz citu dalībvalsti un līdz ar to tās darbība pāriet citas NGS atbildībā, iemaksas, kuras šī kredītiestāde veikusi 12 mēnešos pirms šīs pārejas, izņemot dažas ārkārtas iemaksas, pārskaita šai otrai NGS proporcionāli nodoto segto noguldījumu summai.
- 83 No vārdkopas “veiktās iemaksas” izriet, ka šī tiesību norma ir balstīta uz premisu, ka principā šajā 12 mēnešu posmā ir veiktas iemaksas, un ka tātad gadījumā, kad uzņēmuma daļa tiek nodota uz citu dalībvalsti, tās ir jāpārskaita uzņemošajai NGS. Šo interpretāciju atbalsta arī vārds “proportionāli”, kas nepārprotami liecina par saikni starp iemaksu pārskaitīšanu un noguldījumu garantēšanu.
- 84 Līdz ar to, ņemot vērā šīs tiesību normas formulējumu, nevar izslēgt, ka iemaksas, kuras attiecas uz 12 mēnešu posmu pirms darbības pārejas, bet kuras Zviedrijas NGS iekasējusi ārpus šā laikposma, būtu pārskaitāmas uzņemošajai NGS.

- 85 Attiecībā uz Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta kontekstu jānorāda, ka, interpretējot šo tiesību normu, ir jāņem vērā šīs direktīvas 10. panta 1. punkts, kurā izklāstīta NGS finansēšanas kārtība.
- 86 Saskaņā ar minētās direktīvas 10. panta 1. punkta otro daļu NGS veido savus pieejamos finansiālos līdzekļus, izmantojot iemaksas, ko tās dalībnieki veic vismaz vienreiz gadā. Kā norāda Komisija, no šīs tiesību normas izriet, ka NGS dalībnieku veiktās iemaksas ir uzskatāmas par pretizpildījumu par noguldījumu garantēšanu konkrētā laikposmā.
- 87 Tātad ar NGS sistēmu saderīgs būtu tas, ka gadījumā, kad kredītiestādes uzņēmuma daļa tiek nodota uz citu dalībvalsti un līdz ar to atbildību par segtajiem noguldījumiem pārņem šīs otras dalībvalsts NGS, pretizpildījums par noguldījumu garantēšanu tiktu pārskaitīts uzņēmumam NGS.
- 88 Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta lietderīgā iedarbība paredz, ka, lai izpildītu no šīs tiesību normas izrietošo pienākumu, Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādei ir jāpārskaita uz Latvijas NGS iemaksas, kuras tajā bija veikusi *Nordea Bank* un kuras attiecas uz 12 mēnešu posmu pirms *Nordea Bank* darbības daļas pārejas Latvijas NGS atbildībā, tādējādi ņemot vērā laikposmu, uz ko attiecas *Nordea Bank* iemaksas, nevis konkrēto dienu, kurā minētās iemaksas tika veiktas.
- 89 Saskaņā ar minētās direktīvas 10. panta 2. punktu, uz kuru savos rakstveida apsvērumos atsauca Zviedrijas Karaliste, dalībvalstis nodrošina, lai līdz 2024. gada 3. jūlijam konkrētai NGS pieejamie finansiālie līdzekļi sasniegtu mērķapjomu – vismaz 0,8 % no tās dalībnieku segto noguldījumu kopsummas. Līdz ar to dalībvalstis var nolemt vairs neiekasēt iemaksas, tiklīdz šis mērķapjoms ir sasniegts. Tomēr, ja dalībvalsts pieņemtu šādu lēmumu, šīs dalībvalsts NGS – gadījumā, ja notiktu kādas tās dalībnieces darbības pāreja citas dalībvalsts NGS atbildībā, – iespējams, nebūtu jāpārskaita uzņēmumam NGS nekādas iemaksas, jo šī NGS pati nebūtu saņēmusi nekādas iemaksas.
- 90 Taču Zviedrijas Karalistes atbalstītā Direktīvas 2014/49 10. panta 2. punkta interpretācija nozīmē šādus priekšnosacījumus: pirmkārt, ir sasniegts mērķapjoms un, otrkārt, atkāpjoties no principa, ka kredītiestāde vismaz vienreiz gadā veic iemaksu NGS, kuras dalībniecē tā ir, dalībvalsts nolemj neiekasēt iemaksas. Apstākļi, ka šādā situācijā 12 mēnešos pirms šīs pārejas nav veiktas nekādas iemaksas un tās nevar tikt pārskaitītas, esot loģiskas sekas šādam lēmumam nepieprasīt šo iemaksu veikšanu, un tas nav nozīmīgs situācijās, kurās – gluži pretēji – dalībvalsts šādu lēmumu nav pieņēmusi un ir pieprasījusi veikt iemaksas par 12 mēnešu posmu pirms šīs pārejas.
- 91 Attiecībā uz Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punkta nolūku jānorāda, ka ar šo tiesību normu ir paredzēts kompensēt uzņēmumam NGS finansiālo risku saistībā ar kredītiestādes segto noguldījumu nodošanu. Šim nolūkam atbilst tāda interpretācija, ka Zviedrijas Karalistei esot bijuši jāņem vērā laikposmi, uz kuriem attiecas *Nordea Bank* veiktās iemaksas, nevis konkrētais samaksas datums. Proti, šī interpretācija ir vienīgā, kas nodrošina, ka sākotnējā NGS, kura vairs neuzņemas risku saistībā ar segtajiem noguldījumiem, kas nodoti uz citu dalībvalsti, par 12 mēnešu posmu pirms darbības pārejas veiktās iemaksas nepatur tikai tāda iemesla dēļ, ka tās uz šo NGS tika veiktas pēc šā laikposma, kā tas ir šajā gadījumā.
- 92 Turklāt jāatgādina, ka ar šo direktīvu – kā izriet no tās 3. apsvēruma – vispārīgi ir paredzēts, pirmkārt, aizsargāt noguldītājus gadījumos, kad noguldījumi kredītiestādē, kas ir kādas NGS dalībniecē, nav pieejami, un, otrkārt, nodrošināt banku sistēmas stabilitāti, novēršot noguldījumu masveida izņemšanu ne tikai no kredītiestādes, kura nonākusi grūtībās, bet arī no stabilām

iestādēm – pēc tam, kad sabiedrība ir zaudējusi paļāvību uz banku sistēmas stabilitāti (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 25. marts, *Balgarska Narodna Banka*, C-501/18, EU:C:2021:249, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 93 Taču vienīgi tāda interpretācija, saskaņā ar kuru gadījumā, kad kredītiestādes uzņēmuma daļa tiek nodota uz citu dalībvalsti, sākotnējai NGS, kas vairs neuzņemas risku saistībā ar nodotajiem segtajiem noguldījumiem, ir jāpārskaita uzņēmuma NGS visas iemaksas, kuras tajā bija veikusi šī kredītiestāde un kuras attiecas uz 12 mēnešu posmu pirms tās darbības pārejas, palīdz sasniegt šo divkāršo mērķi, jo tādējādi uzņemošā NGS saņem pretizpildījumu par risku saistībā ar nodotajiem segtajiem noguldījumiem, un tas veicina šīs NGS finansiālo stabilitāti un tajā uzņemto kredītiestāžu noguldītāju interešu aizsardzību.
- 94 Visbeidzot – par labu šai interpretācijai liecina Direktīvas 2014/49 37. apsvēruma frāze par solidaritāti starp visām iestādēm vienā un tajā pašā finanšu tirgū. Proti, jaunas kredītiestādes pievienošanās kādai NGS automātiski palielina segto noguldījumu kopsummu, un tas var izraisīt situāciju, ka tiek pieprasīts veikt iemaksu šajā NGS. Tātad līdz ar šīs jaunās kredītiestādes pievienošanos būtu jāpārskaita iemaksas, kuras tā veikusi sākotnējā NGS un kuras attiecas uz 12 mēnešu posmu pirms darbības pārejas, lai būtu iespējams tās solidārs devums uzņēmuma NGS.
- 95 No izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka ir jāpiekrīt pirmajam iebildumam un ir jāatzīst, ka, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, ko *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi uz Zviedrijas NGS par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas Latvijas NGS atbildībā, Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā paredzētos pienākumus.

Par otro iebildumu, ka ir pārkāpts LES 4. panta 3. punkts un nav ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips

– *Lietas dalībnieku argumenti*

- 96 Latvijas Republika, kuru atbalsta Lietuvas Republika, apgalvo, ka Zviedrijas NGS atteikums pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, kuras *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā minēto laikposmu, ir pretrunā lojālas sadarbības principam, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principam, jo Zviedrijas NGS juridiski salīdzināmā situācijā – pēc *Nordea Bank* mītnesvietas pārceļšanas uz Somiju – no *Nordea Bank* saņemtās iemaksas pārskaitīja uz Somijas NGS atbilstoši Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktam.
- 97 Zviedrijas Karaliste atbild, ka *Nordea Bank* mītnesvietas pārceļšana uz Somiju notika 2018. gada 1. oktobrī un, tā kā iemaksas Zviedrijas NGS veiktas 2017. gada 13. oktobrī un 2018. gada 28. septembrī, tās veiktas 12 mēnešu posmā pirms šīs pārceļšanas, proti, laikposmā no 2017. gada 1. oktobra līdz 2018. gada 30. septembrim. Zviedrijas NGS arī šajā gadījumā esot piemērojusi Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu atbilstoši tā formulējumam un konsekventi ar šīs tiesību normas piemērošanu Zviedrijas noguldījumu garantiju iestādes 2017. gada 3. oktobra lēmumā. Tātad konstatētās rezultātu atšķirības iemesls esot saistīts tikai ar brīdi, kad tika veiktas iemaksas. Tāpēc Zviedrijas Karaliste nepiekrīt Latvijas Republikas apgalvojumam, ka tā neesot rīkojusies lojāli – lai gan tā šo tiesību normu esot piemērojusi vienveidīgi.

– Tiesas vērtējums

- 98 Ir jāatgādina, ka no judikatūras izriet: vispārējā lojālas sadarbības pienākuma, kas izriet no LES 4. panta 3. punkta, neizpildi var konstatēt tikai, ciktāl tā attiecas uz rīcību, kas atšķiras no tās, kura ir dalībvalstij pārmestais konkrēto pienākumu pārkāpums (spriedums, 2022. gada 14. jūlijs, Komisija/Dānija (*AOP Feta*), C-159/20, EU:C:2022:561, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 99 Kā būtībā norādīts ģenerālvokāta secinājumu 80. punktā, no šā sprieduma 96. punktā rezumētās Latvijas Republikas argumentācijas izriet, ka tās otrais iebildums par LES 4. panta 3. punkta pārkāpumu attiecas uz Zviedrijas NGS atteikumu pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, kuras *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi par Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktā minēto laikposmu, tas ir, to pašu rīcību kā tā, kas uzskatāma par pēdējā minētajā tiesību normā ietvertā konkrētā pienākuma neizpildi.
- 100 Līdz ar to nav nepieciešams konstatēt LES 4. panta 3. punktā paredzētā vispārīgā pienākuma neizpildi, kas atšķirtos no jau konstatētā konkrētākā pienākuma, kurš Zviedrijas Karalistei bija uzlikts ar Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu, neizpildes.
- 101 Tā kā Latvijas Republikas arguments par vienlīdzīgas attieksmes principa neievērošanu attiecas arī uz Zviedrijas NGS atteikumu pārskaitīt uz Latvijas NGS strīdīgās iemaksas, kā būtībā norādīts ģenerālvokāta secinājumu 81. punktā, nav nepieciešams atsevišķi konstatēt arī šā principa neievērošanu.
- 102 No minētā izriet, ka otrais iebildums ir jānoraida.
- 103 Ņemot vērā visus izklāstītos apsvērumus, jāatzīst, ka, Zviedrijas Karaliste, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas NGS iemaksas, kuras *Nordea Bank* Latvijas filiāle bija veikusi uz Zviedrijas NGS par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas Latvijas NGS atbildībā, nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar Direktīvas 2014/49 14. panta 3. punktu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 104 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar šā reglamenta 138. panta 3. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki savus tiesāšanās izdevumus sedz paši, ja vien Tiesa, ņemot vērā lietas apstākļus, nenolemj, ka lietas dalībnieks ne tikai sedz savus tiesāšanās izdevumus, bet arī atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.
- 105 Šajā lietā gan Latvijas Republika, gan Zviedrijas Karaliste ir prasījušas piespriest pretējai pusei tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu. Turklāt Zviedrijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs saistībā ar pirmo iebildumu, ko izvirzījusi Latvijas Republika, bet nupat minētajai – saistībā ar tās otro iebildumu.
- 106 Tāpēc ir jānolemj, ka Latvijas Republika un Zviedrijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

107 Atbilstoši šā reglamenta 140. panta 1. punktam, kurā paredzēts, ka dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas, Igaunijas Republika, Lietuvas Republika un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **Zviedrijas Karaliste, atteikdamās pārskaitīt uz Latvijas noguldījumu garantiju sistēmu (NGS) iemaksas, kuras *Nordea Bank AB* Latvijas filiāle bija veikusi uz Zviedrijas NGS par 12 mēnešu posmu pirms šīs filiāles darbības pārejas Latvijas NGS atbildībā, nav izpildījusi pienākumus, kas uzlikti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām 14. panta 3. punktu.**
- 2) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**
- 3) **Latvijas Republika, Zviedrijas Karaliste, Igaunijas Republika, Lietuvas Republika un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]